

Починаючи з 2015 року повністю зник третій рівень прямих міжбюджетних відносин, а до другого включили об'єднані територіальні громади.

Таким чином об'єднані територіальні громади отримали такі ж самі повноваження, як і міста обласного значення та районні бюджети, а ті громади, які не об'єдналися, позбавлені таких прав.

Основною метою проведення децентралізації – є забезпечення фінансової самостійності місцевих бюджетів, стимулювання громад до добровільного об'єднання та формування спроможних територіальних громад.

Реформа об'єднання територіальних громад (ОТГ) розпочалась з 2015 році, у якому було утворено 159 ОТГ, що об'єднали 793 територіальні громади. Станом на початок 2017р. в Україні вже налічувалось 336 ОТГ, які об'єднали 1740 місцевих рад. У 2018 році відбувся суттєвий прогрес у формуванні ОТГ – їхня кількість зросла до 665, які об'єднали 3264 територіальних громад на яких проживає біля 6 млн. осіб (14,3% від загальної кількості населення України) [3]. Усі ці общини перейшли на прями міжбюджетні відносини з Державним бюджетом України.

Так, відповідно до норм Бюджетного кодексу України бюджети ОТГ здійснюють прямі міжбюджетні відносини з державним бюджетом у формі: базової дотації; реверсної дотації; освітньої субвенції; медичної субвенції; субвенції на формування інфраструктури ОТГ; субвенції на здійснення заходів щодо соціально-економічного розвитку окремих територій; інших субвенцій та дотацій, якщо є підстави для надання та отримання відповідних міжбюджетних трансфертів; коштів Державного фонду регіонального розвитку (ДФРР) [1].

Станом на 01 січня 2018 року місцеві бюджети ОТГ одержали 272,9 млрд грн. міжбюджетних трансфертів, у тому числі:

- базову дотацію – 5,8 млрд грн;
- субвенцію на соціальний захист населення – 124,7 млрд грн;
- освітню субвенцію – 51,5 млрд грн;
- медичну субвенцію – 56,2 млрд грн;
- субвенцію на формування інфраструктури ОТГ – 1,5 млрд грн;
- субвенцію на соціально-економічний розвиток окремих територій – 6,2 млрд грн[2].

Отже, найбільша частка міжбюджетних трансфертів, що покращують сталий розвиток ОТГ припадає на: субвенцію на соціально-економічний розвиток, кошти ДФРР та інфраструктурну субвенцію.

Перелік використаних джерел:

1. Бюджетний кодекс України від 08.07.2010 № 2456-VI зі змінами та доповненнями [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/2456-17>

2. Місцеві бюджети: експерти підбили перші підсумки 2017 року/ Сайт Децентралізація [Електронний ресурс] - Режим доступу - <http://decentralization.gov.ua/news/8053?page=8>

3. Сайт Центральної виборчої комісії [Електронний ресурс] - Режим доступу- https://www.drv.gov.ua/portal!/cm_core.cm_index?option=ext_gromada&prejim=1&pmn_id=145

УДК 336.71

Романишин Юрій
student of group PFm-51
Тернопільський національний технічний університет імені Івана Пулюя,
м. Тернопіль, Україна
Yurii Romanyshyn
student of group PFm-51
Ternopil Ivan Puluj National Technical University,
Ternopil, Ukraine

Науковий керівник: **Крамар Ірина**
доцент
Тернопільський національний технічний університет імені Івана Пулюя,
м. Тернопіль, Україна
Scientific supervisor: **Irina Kramar**
associate professor
Ternopil Ivan Puluj National Technical University,
Ternopil, Ukraine

ОЦІНКА ФІНАНСОВОЇ СТІЙКОСТІ БАНКІВСЬКИХ УСТАНОВ **ESTIMATION OF BANKING INSTITUTIONS FINANCIAL STABILITY**

Успішне функціонування банківської системи загалом залежить від фінансової стійкості кожного окремого банку зокрема та його здатності протидіяти негативним чинникам та динамічно розвиватися. Діяльність комерційних банків тісно пов'язана із загальним станом національної економіки, яка знаходиться в умовах коливань рівня пропозиції та попиту на банківські послуги, конкуренції, наявності різноманітних ризиків тощо. Фінансова стійкість окремих банків виступає не тільки гарантом своєчасності розрахунків між суб'єктами господарювання, але і чинником, що забезпечує довіру до банківської системи приватних вкладників. Тому підтримання банком фінансової стійкості є важливим завданням, вирішення якого можливе за умови узагальненої оцінки та всебічного аналізу діяльності комерційного банку.

Сьогодні існує безліч трактувань фінансової стійкості, проте найширше вона пояснюється так: «Фінансова стійкість - це якісна характеристика фінансового стану банку, яка визначається достатністю, рівновагою та оптимальним співвідношенням його активів і фінансових ресурсів за умов підтримання на потрібному рівні ліквідності та платоспроможності, зростання прибутку та зменшення ризиків; здатність переносити непередбачувані витрати, а також зберігати стан ефективного функціонування» [1, с. 38].

Фінансова стійкість комерційного банку забезпечується його прибутковою діяльністю з обмеженнями відносно ліквідності й надійності. Саме тому, стійкість комерційного банку знаходиться під впливом всіх напрямків його діяльності і має складну структуру з кількома основними елементами. Комерційний банк можна вважати фінансово стійким, коли він має стабільний капітал, ліквідний баланс, вважається платоспроможним і задовольняє вимоги щодо якості капіталу.

Єдиної системи показників, яка б характеризувала фінансову стійкість банку немає, тому аналітики використовують різні методики, які можуть суттєво відрізнятися. Оцінка рівня ефективності банківської діяльності здійснюється на основі розрахунку показників фінансової стійкості банку, ділової активності, ліквідності та ефективності управління банком. Методи оцінки фінансової стійкості є складовими елементами моніторингу фінансового стану банків. Так, сучасні підходи до організації моніторингу фінансового стану банків можна класифікувати наступним чином:

- коефіцієнтний аналіз й аналіз однорідних груп;
- рейтингові системи оцінки, що передбачають ранжування банків;
- комплексні оцінки банківського ризику;
- статистичні моделі;
- макропруденційний аналіз.

Отже, фінансова стійкість є важливою умовою для забезпечення ефективної діяльності банку. Саме вона є рушійним елементом побудови банківської системи України в цілому. Фінансово стійкий банк – це банк, що прогресивно розвивається та демонструє позитивну динаміку при допустимих ризиках та ефективності, для якого характерним є пропорційне і збалансоване зростання його системоутворюючих компонент – капіталу, ліквідності, активів, фінансового результату.

Забезпечення фінансової стійкості діяльності комерційних банків є основою стабільної банківської системи, запорукою успіху економічних перетворень і макроекономічного розвитку. Від рівня розвитку банківської системи, її ресурсного

потенціалу, надійності та високого рівня платоспроможності залежить забезпеченість фінансовими ресурсами всіх галузей народного господарства країни.

Перелік використаних джерел:

1. Дзюблюк О. В. Фінансова стійкість банків як основа ефективного функціонування кредитної системи: монографія / О. В. Дзюблюк, Р. В. Михайлик. – Тернопіль, 2009. – 316 с.

Сергієнко Галина, Стрелка Юлія

ст. групи ОА-17-1м

Харківський національний технічний університет сільського господарства імені Петра

Василенка,

м. Харків, Україна

Halyna Serhiienko, Yuliia Strielka

Group ОА-17-1м

Kharkiv Petro Vasylenko National Technical University of Agriculture,

Kharkiv, Ukraine

Руденко Сергій

кандидат економічних наук, старший викладач кафедри обліку та аудиту

Харківський національний технічний університет

сільського господарства імені Петра Василенка,

м. Харків, Україна

Serhii Rudenko

Doctor of Philosophy, Senior Lecturer

Department of Accounting and Audit Kharkiv Petro Vasylenko National Technical University of

Agriculture,

Kharkiv, Ukraine

РЕФОРМУВАННЯ ПОДАТКОВОЇ МІЛІЦІЇ ЯК ІНСТРУМЕНТ СТИМУЛЮВАННЯ РОЗВИТКУ БІЗНЕСУ В УКРАЇНІ REFORMING THE TAX POLICE AS A TOOL FOR STIMULATING BUSINESS DEVELOPMENT IN UKRAINE

Сучасний стан економіки України характеризується такими деструктивними процесами, як тінізація доходів та заробітної плати, корумпованість у органах влади різних рівнів, ухилення від сплати податків суб'єктами бізнесу та їх власниками, контрабанда тощо. Все це потребує невідкладних дій, сутність яких повинна заключатися в системних економічних і соціальних реформах з метою створення економічної системи в країні та інститутів її регулювання, які б мінімізували мотиви до названих зловживань.

Податкова система країни, крім того, що є інструментом акумулювання фондів грошових коштів для створення суспільних товарів через бюджет (шляхом виконання фіскальної функції), є також ключовим засобом непрямого держаного регулювання, який повинен формувати стимули для розвитку бізнесу та добробуту населення країни шляхом впливу на попит, пропозицію, ціни, раціональне використання ресурсів тощо. До складу податкової системи входять і контролюючі органи, в Україні – це Державна фіскальна служба, яка повинна забезпечувати реалізацію державної податкової політики, а також, зокрема, здійснює боротьбу з правопорушеннями під час застосування податкового та митного законодавства. Для здійснення боротьби з правопорушеннями в структурі Державної фіскальної служби виділено податкову міліцію, яка, відповідно до окремого розділу Податкового кодексу України, повинна запобігати кримінальним та іншим правопорушенням у сфері оподаткування та бюджетній сфері, забезпечувати їх розкриття, розслідування та провадження у справах про адміністративні правопорушення, проводити